

Milan
Vincetič

Vodnjak

– Šiba dobro kaže, mali, je zamomljal s cigareto, prilepljeno na spodnjo ustnico, šiba se nikoli ne zmoti, ona zna, kje je voda, če je še taka sušina. Že dobro, dva polna meseca ni deževalo, mali, vsaka vretna je poniknila globje, ni vrag, da je ne bi bilo...

Opazoval sem njegovo mirno, na videz otrdelo roko, brado, ki se je nabirala pod zapetim ovratnikom, in cigareto, ki si je ožgala na ustnici

majhno jamico.

– Dva dni časa imaš, mali, da pripraviš vse potrebno: vretno, majhen škaf za zemljo in nekaj vina. Za drugo bom že sam poskrbel.

In res, cela dva dneva sem potreboval, da sem zabil v razsušeno zemljo dva močna kola, ki sem ju še pričvrstil z verigami, zvrtil vanju luknje in prestavil staro vretno nanju. Vrv sem si bil sposodil pri sosedu. Samo eno napako sem naredil: vse skupaj sem pokrnil z deščicami.

– To ni dobro, mali, je pokazal na strešico, še preden je ugasnil moped, sence ne sme biti.

Medtem ko je nekajkrat krepko srknil žganino, sem s sekiro razbil streho. Videlo se mu je, kako je zadovoljen.

Vodamojster, kakor so imenovali kopača vodnjakov, znanega in edinega daleč naokoli, je bil v resnici redkobeseden. Tudi če ga je srknil čez mero, se mu ni razvezal jezik. Nekam odsotno je buljil v steno in vlekel cigareto za cigareto, obraz se mu je potegnil na levo, lica nabrala, na videz je otrpnil, le prsti so mu nemirno prebirali po mizi. Že od malega sem ga poznal, pravzaprav sem poznal le njegov moped: bil je prava razbitina.

– Pa bova začela, mali, je počasi vstal, sprva oba, ko bova od pasu nižje, pa jaz sam, da si ne bi obdrgnila kolkov. Ti pa pazi na vretno, pa tudi namaži ga. Pa ne pozabi na ta zvonček, ti že veš, kam sodi. Pravzaprav nisem vedel, vendar ga nisem vprašal. Čez dobri dve uri sva se zarila v zemljo. Priznam, kljub starosti me je prekašal. Videl sem njegove tanke, za pol moje žilnate roke, srajco, ki se mu je prilepila na hrbet, in rahlo poraščen popek, ki si ga je drgnil z zemljo.

– Ne glej tako butasto, mali, me je zviška pogledal, čeprav je bil za dobro ped manjši od mene, kaj pa ti sploh veš o svetu in teh rečeh. Še v jajcih si bil, ko sem si popek hladil z zemljo in ril po zemlji, mater ti cigansko...

Ob zadnjem mu je ušel nasmeh. Vodamojster je le poredko dvignil glas, če ga je pa že, mu je tako izstopila žila na vratu, da ga je dobesedno dušila. Zato si je žejno poplaknil grlo. Tako se mu je počasi vračala rdečica.

– Pa pazi, mali, da mi škaf ne butne na glavo, imel me boš na vesti, vode pa nikoli. Ko boš slišal zvonček, potegni. Pomeni, da mi v praznem pošlješ steklenico, ja?

Pokimal sem. Vodamojster ali samo mojster, kakor sem ga najraje ogovarjal, je bil videti zadovoljen. Prvi dan je šlo lahko. Dobra dva metra sva zmogla.

– Vidiš, mali, krhka, mlečna zemlja, a niže, boš videl, sam kamen in železo.

Šele sedaj sem vedel, da mu pride njegova pritlikavost zelo prav. Začel sem premišljevati, kako ti je že ob rojstvu dano, kaj boš počel v življenju. On je bil rojena krtica. Zvil se je po polžje, se oprl v steno in z rovnico drobil grudo za grudo. To je potrpljenje in zadovoljstvo, me je prešinilo, takole, drobtino po drobtino trideset metrov globoko. Črvičiti in črvičiti, sem si mislil, dokler v škornjih ne zajameš vode.

– Kako je spodaj? sem zavpil.

– Alo, mali, je dvignil glavo, porini moj moped v senco, gume mu bodo šle.

– Ste žejni, mojster?

Že lep čas nisem slišal zvonca. Preklinjal je in se z rokami upiral ob nekaj velikega.

– Menda ni skala, mojster, sem zavpil navzdol, v naši zemlji že ne.

– Pa preveri, mali, če je bencin zaprt, večkrat mi ga zalije. Ne vem, če je bil vodamojster v resnici gluhi, vendar sem ga ubogal. Prislonil sem moped ob deblo, in ko sem zaslišal zvonček, sem pohitel k vretenu.

– Dobro ga pričvrsti, mali, se je zagledal kvišku, pa verige ponovno zapni.

– Pa če se razsuje škaf, mojster?

Dolgo mi ni šlo v glavo, kako je spravil v na videz majhen škaf tako veliko in oglato kamnito klado. Imela je najmanj štirideset kilogramov. Vreteno se je bilo podajalo in kosilo, v lesu je pokalo. Bal sem se, da ne popustijo železni klini. Mojstra bi zmečkalo kot gosenico. Skala je bila resda pravšnja. Komaj sem jo bil zvrnil iz škafa. Ko sem koj nato spustil v jamo steklenico vina, se je slišalo le glogotanje njegovega požiralnika; zdelo se mi je, da se nabira v njegovem trebuhu kot voda nekje v temnem drobnozemlju.

– Še ena je, mali, sem slišal čez čas, morda še večja. Vraga, kot majhen sodček je. Če je ne prebija ali izkopljeva, je bil ves trud zaman. Si postavil moped v senco?

Šele mnogo kasneje sem zvedel, da se globoko v zemlji izgubi občutek za prostor in čas: da čas teče počasi, da se razleze v ude kot mravljinca, da se včasih hote ustavi in zadihano počiva cele večnosti. Zunaj se je dan že nagibal. Sonce se je bilo ujelo nad gozdovi in griči. Začela me je dajati utrujenost in naveličanost. Enoličje me je zmeraj pobilo. Rok skorajda

nisem več čutil. Tudi prstov ne. Ročica na vretenu iz surovega, neposušene-
nega lesa se mi je zajedla v kožo: staknil sem nekaj otiskov in žuljev.

– Še dolgo, mojster?

Nisem dobil odgovora. Nekje globoko se je premikal kot rovkar, se upiral in sopol, komajda sem še razločil njegove dolge, tanke roke, ki so se zagrizle v skalo, rovnico, ki je natančno odkopavala, in ko se je oglasil zvonček, sem napol vse sile, da sem uspel spustiti škaf niže.

– Večja je, mali, je sopol, ne boš zmogel sam. Moral me boš spustiti ven. Oba bova.

– Naj spustim lestev, mojster?

– V vodnjak ne smeš nikoli po lestvi; takrat ne bo vode, če pa že bo, se bo nacedila deževnica.

Vodamojster je snel škaf in privezal križem skalo. Od zgoraj se je še videlo, kako je trikrat preskušal vrv in naredil velik, nekam okoren voz.

– Zdaj pa napni, mali, a ne vleci sam, je zaklical, počakaj, da še jaz prilezem gor.

In res, medtem ko sem se dobesedno obesil na vreteno, da se je bila vrv napela, je prisopel gor.

– Bova oba, mali, ti za ročaj, jaz za kolo, pa ne popusti, četudi ti gredo vse kosti po zlu...

Sopol mi je za vrat. Vonj po cigareti, nezdravem želodcu in vinu se je mešal z znojem in zemljo. Povlekla sva. Dajva, je šepetal, ne popustiva.

– Jo že vidiš, mali?

– Morala bi biti že zunaj, mojster.

– Morala, mali, morala.

Tedaj se je zgodilo. Skala je bila silovito butnila k steni, se odvezala in zgrmela na dno. Škaf se je bil razletel na kosce. Ko se je umirilo, je zasopel:

– Ti nisem rekel, mali, da je nevarno, zmečkalo bi me kot glisto, ti nisem rekel, mali...

Šele po dveh, treh požirkih žganice se je ovedel. Hlastno je pokadil cigareto in mi ukazal, naj z železnim drogom umirim vreteno.

– Nič, mali, je povlekel, ko se je odkašljaj, znova morava poskusiti. Spustil se bom noter in jo znova navezal. Ali greš raje ti?

Njegove ozke, drobne oči so se uperile vame. Postalo me je sram. Ko se je spuščal po vrvi, sem bil prepričan, da ga bo kmalu minila vsa volja za kopanjem.

– Celo jo morava spraviti ven, celo, mali, se je gubil njegov glas, četudi trikrat pače. Daj, mali, vrži mi poldrug meter močne žice! Z rovnico si je bil privzdignil skalo in zvezal podnjo križni voz, ki ga je učvrstil z žico. Dobro pol ure je prevračal skalo.

Ko se je znova pokazala njegova kapa, na robah in ščitniku blatna, se mu je videlo, da je uspel. Obraz se mu je spremenil.

– Zdaj pa še počasneje, kot sva prej, le počakati morava, da se vrv umiri. Daj, mali, upri se v kol in napni, v tretje ne sme pasti. In ni. Ped za pedjo se je bila dvigala kot velik, počasen pajek, postajala sva in zadrževala, čutil sem, da mi bo zdaj zdaj šlo zapestje, vodamojster pa je s klinom, ki ga

je bil našel v pesku, oprl vreteno ob drog in se obesil nanj. Še malo, mali, sem ga slišal za hrptom, samo še za laketi in je najina. Ko sva zagostila vreteno, si je oddahnil. Bolj zadovoljnega ga še nisem videl. Skala je bila resda dvakrat večja kot prejšnja. Zvalila sva jo na prod in sedla nanjo.

– Tako je s temi skalami, je pomodroval, bolj ko so težke, raje jih imam. Daj, mali, da si ovlaživa grli. A ta ni najtežja, je pa najbolj zahrbtna, gladka, neubogljiva. Dober si bil, mali, sem zrasel v njegovih očeh, dober, a je še globoko do vode. Bogve, koliko takih ali še večjih skal naju čaka.

Zadnje besede so se mu zalepile na jezik. Poznalo se mu je, da ga je zdelalo, docela zdelalo. Glava mu je bila ušla na prsi in zakinkala. To je bil najbolj zdrav in hkrati najbolj težak spanec, ki sem ga kadarkoli videl.

Niti povečerjal ni, le zajahal je svoj kolibri in mi dejal, da sva potrebna medvedjega spanca.

Resda sem ga bil potreben, vendar se nisem naspal. Bil sem preveč zdelan. V mišicah mi ni dalo miru. Premetaval sem se po postelji in siloma tiščal oči. Spati, spati, sem si dopovedoval, do onemoglosti spati, vendar sem šele proti jutru zadremal. Zbudil sem se že navsezgodaj. Imel sem strašne podočnjake. V resnici pa sem se bal tega dneva.

Tudi vodamojster še ni bil docela pri sebi.

– Tista skala, je momljala, pa nama je dala vetra, kajne, mali. Samo upava še lahko, da danes ne naletiva na podobno. No, mali, si že dvignil razbiti škaf? To je vendar tvoje delo, mali.

Čeprav ni izvenelo kot ukaz, bolj kot očetovska prošnja, sem vedel, da ne bo popustil. No, mali, je godrnjal, zagostila vreteno, vzemi s sabo košaro, zmeči vanjo razbitine, jaz pa te bom počakal zunaj. Seveda nisem hotel pokazati strahu, ki se me je loteval. Ko sem se spuščal v jamo, sem se kot klop oprijel vrvi. Če mi spodrsne, je po meni, so se mi šibila kolena. Na dnu sem koj stopil na razbitine. Ko sem se sklonil, da bi jih pobral, sem butnil v steno.

– Počepniti moraš, mali, je prišlo od vrha, pa košček za koščkom. Bil sem neroden, okoren, slonast. Stežka sem spravil vse polomljene doge v košaro. Ko sem jih, sem pozvonil. Gledal sem, kako se je dvigala košara. Videl sem le rebro neba. Spreletelo me je: tišina zemlje, pa ta vonj, pa spet zemlja, ki se napenja, ki se lahko samo malce pošali, pa sem zakopan, pa ti drobci zemlje in obroč, ki me je lopnil po goleni, da sem zaklel, vsa ta tišina, ki je odmevala, medtem ko se je sklanjal nad jamo in se mi režal:

– Boš rovnico in lopato, mali? Ti pa boš ja laže kot moje stare, izsušene kosti. Samo paziti moraš, da ne podkoplješ. Lahko te celo zasuje. Preglobok grob bi bil, kaj. In kaj, če ti ne spustim vrvi? Lahko se boš do onemoglosti nakričal. Vem za to, enkrat so se tako pošalili z mano. Ko mi je zmanjkovalo zraka, so me potegnili kvišku. Pet let si nisem več upal dol. Ob njegovih besedah me je prevzela panika. Kot jazbec sem se oklenil vrvi in plezal bi, četudi ne bi bila nikjer pritrjena. Ko je zagledal moj prestrašeni obraz, je prasn timer smeh:

– Si pa drek, mali, me je ozmerjal, mislil sem, da te je kaj v hlačah, pa te je komaj dobre štiri metre. Kaj bi ti storil pri dvajsetih? Čez dvajset je bil moj najglobji, in če me občutek ne vara, ga bom s temle daleč pustil zadaj.

Imel je enkrat en občutek za te reči. Celih trideset let je delal samo to. Drugo ga ni zanimalo. Zato je imel denarja za sproti. Tudi pijače. Samo pozimi je zmrzoval.

Tako je ril centimeter za centimetrom. Moj kup zemlje se je počasi večal. Plast mivke pa ila, nekaj humusa, strohnelega listja in nekaj lubja, pa znova trda ila, mivka, drobno kamenje... Ubijalo me je. Ta počasni, raztegljivi ritem. Kot da se ničesar več ne premika. Sonce je mirovalo nekje visoko in pripekalo. Nikjer sence. Pekel, pravi pek. Kako globoko še? Koliko škafov? Bom moral po novo vrv? So stene že vlažne? Globoko, globoko, do nesramnosti globoko. Tam nekje v laporju se je upirala senca, tu in tam pozvonila, slišal sem le oddaljene šume, pljusk izabele po njegovem grlu, pa znova škaf laporja in mivke... Kot da se bo to ponavljalo vse do Amerike, ki mora biti nekje onkraj zemeljske krogle.

– Koliko še, mojster?

– Še precej, mali, še precej, suho je spodaj in trdo. Saj sam vidiš. Počasi gre. Dobro, da si se sam spomnil, da si porinil moped v senco.

Četrtega dne je naletel na še debelejšo plast laporja. Od zgoraj ga nisem več razločil. Slišal sem, da je klet. Kakšno uro je potreboval, da je napolnil škaf.

– Je temno, mojster? sem zavpil v jamo.

– Ne pozabi na moj moped, se je pritrgalo.

– Naj spustim v jamo kabel z žarnico?

– Petrolejko, če imaš, mali.

Nekdo mi je že davno pred tem povedal, da noče delati ob žarnici. Zadušilo ga bo, sem si mislil, ko sem spuščal petrolejko, ki sem jo bil kupil nalašč za to, petrolej je zahrbtnen.

– V redu je, mali, čisto v redu, le velik žebelj si pozabil. Naj si jo obesim kar na kurca, ali kaj?

Sprva me je jezilo, ker sem moral tekati po vsako malenkost posebej, pozneje pa mi je prav to preganjalo dolgčas. Vodamojster je bil spodaj docela odvisen od mene. To mi je dokazal oni dan. Strgal je preklemani lapor in klet. Drugače ne bi vzdržal. Zvečer je bil še najbolj podoben jamskemu človeku. Smrdel je po vsem mogočem.

– Se nikoli ne bojite, mojster?

Zamahnil je le z roko. Pričakoval sem, da se bo razgovoril, da mi bo povedal dve, tri dogodivščine, a je le skomignil z rameni in iz sebe spravil nekaj nepomembnih stavkov. Prav pošten pogovor mi je najbolj manjkal.

Šestega dne se je ulilo. Prejšnji dan je komajda prebil lapor. Dobrih dvajset, petindvajset škafov ga je bilo. Lapor ima poseben vonj, vonj po

starih svetovih. Kot da se naplavlja z zgodovine. Zanj ne. Zanj je bila le prekleta trda sivina, ki se je je treba lotiti tudi s prebijačem. Šestega dne se je torej ulilo. Končno se je ohladilo. Odhitel sem po velik črn dežnik in si ga privezal ob kol. Dobro mi je delo. Dobro me je varoval dežja. Prislunil sem mu. Kot bi deževala trava.

- Si pokrili moj moped? se je slišalo iz globine.
- Vas ne zebe, mojster, niste mokri?
- Zemlja je še suha, vendar peščena. Počasi bo, mali.

Naliv je bil le prehud. Voda, ki se je bila nabirala zgoraj in drla po travniku, je curkoma lila v vodnjak. Prva voda, sem pomislil, prva voda tako globoko.

– Jebemti, mali, skoplji že enkrat jarek okoli, da me ne zalije. Vendar se zemlja ni dala kar tako. Le od zgoraj je bila mokra. Rovnica se ni in ni prišla.

- Ne gre, mojster, ven boste morali, sem zavpil z dlanmi na ustih.
- Jebemti, mali, je vzrožil, ali si resda iz dreka, skoplji že enkrat ta pičkin jarek in mi daj mir.

Še sreča, da je kmalu ponehalo. Nebo se je v hipu zbistrilo. Bilo je sveže, drevje se je lesketalo, zaostala voda je vrvela skozi travo. Velike pene oblakov so potovale proti vzhodu.

Medtem sem izpraznil nekaj škafov zemlje. Na videz je bila bolj vlažna in lažja. Drobila se je.

- A ni še nič, mojster, vrvi mi zmanjkuje?
- Še isti dan sem moral po novo.

– Zdaj je bo moralo biti dovolj, je godrnjal, drugače resda nima smisla. Hvalabogu, da je še mivka, mali, ko bo živi pesek, pa bova morala nehati, četudi ne porabiva niti pedi te vrvi...

Gledal sem njegove oči. Kot bi pomagale njegovim rokam. Sesedle, upadle, malce samosvoje. Kot da ni nič ostalo od njih, le gola zrkla, ki reagirajo na svetlobo. Brez izraza so bile.

- Pa če bo vse skupaj zaman, mojster?

– Se bova pač lotila novega, mojega enaintridesetega, tvojega drugega. Natočil sem mu. Tudi sebi. Zdaj pridejo usodni metri. Morda samo centimetri. Zdelo se mi je, da mu roke od utrujenosti ne morejo niti dvigniti kozarca, da se le glava nagiblje vanj.

– Samo da se nič ne zgodi, je ponavljal, drugače resda lahko rijeja do Amerike.

Zvečer sem v postelji premleval, kako sem kot otrok sanjal, da bi lahko z velikanskim svedrom prevrtil zemljo vse do Amerike. Takrat se mi je zdelo, da na oni strani stoje ljudje na glavah, da so narobeljudje in narobezemlje in narobemesta, le voda ne more biti narobe...

Osmega dne, mojster je bil zamudil kakšno poltretjo uro, sva sklenila, da bova poskusila samo še danes. Zemlja je resda postajala vse bolj vlažna, zato pa tudi bolj nevarna.

– Voda lahko preprosto vdre in me zalije. Vretina je lahko debela kot rokav, in če ne boš vedno pri roki, če boš le malce nepazljiv, me boš imel na vesti...

Videlo se mu je, kako se mu počasi nabira okoli oči. Čim globje se je spuščal, tem bolj negotov je postajal. Prejšnje dni je ponavadi pokadil cigareto, dve, z velikim užitkom jih je vlekel, zadnja dva dneva pa nobene. Nekaj mu ni dalo miru. Priznam, tudi jaz sem razdražljiv in odsoten, zunaj sem bil mnogo bolj na varnem, a mnogo bolj odgovoren.

Osmega dne sem ga torej spuščal zelo počasi; v vretenu je škripalo, klini so se bili že zarobili, vendar so bili še varni, škaf je postal težji od tovara, vozal se še bolj zategnil, vrvi sta kar zrasli, se je pošalil, tudi roke so se mi utrdile. Cigareta, ki mu je ždela v ustih, je bila poleg petrolejke, ki sem jo razložil kot kepico rumene svetlobe, edina točka, po kateri sem se orientiral. Štel sem vrtljaje: osemintrideset. Torej več kot dvajset metrov. Petrolejko si je bil obesil ob zvončku in pljunil v roke. Rovnica se je zajedla kot krt. Kot dlan velike grude je kar z rokami metal v škaf, manjše pa je pograbil z lopato.

Osmega dne sem mu torej šestkrat spustil po pol litra. Tedaj se mu je obraz razlezel, ustnice dobesedno prisesale na steklenico. Vendar ni imel prave volje. Zgoraj je tožil, da ga daje driska. To je od živcev, sem mu pojasnil, pa mi ni verjel. Slekli si je bil srajco in se uprl v steno. Čutil je, kako ga peče po koži.

– A si že porinil moped v senco? je priodmevalo.

– Se že vidi voda, mojster?

Imel sem občutek, da govorim v veliko, votlo deblo.

– Skoraj bo, mali, skoraj, le potrpi, pa v klet tačas skoči, po novega, to morava vendar proslaviti. Samo še ta kamen moram odstraniti.

– Kamen, mojster?

– Ah, kot konjska jajca debel, nič takega, le podvizaj se...

Sprva ga nisem hotel ubogati: pa saj mi je zabičal, da ne smem niti meter od vretena. Kaj če se mu tačas kaj zgodi. Kamen je zelo varljiv. Kdove, kako in kje tiči, koliko se ga ne vidi. Ukazal mi je, naj pustim škaf zunaj in naredim dober vozal. Ko sem zategnil, kolikor se je dalo, sem mu ga spustil. Nekje globoko se je cedila petrolejka.

– Daj, mali, sem slišal od spodaj, še malo ga nategni, pa ne nagibaj se preveč, lahko se ti zavrti in telebneš name, počakaj še malo, da si ogledam; krotek je videti in rogat, ni nevaren.

Ko sem zaslišal zvonček, sem potegnil. Vrv se je bila sunkoma napela in pobesila. Zajel sem sapo in se uprl v tla. Še malo, sem si govoril, samo še ta kamen, dober meter še, pa bo vode na pretek. Žulji na rokah so mi že zdavnaj popokali, otiski postali kot podplat, ročaja skorajda nisem več čutil, skorja je bila docela oglodana.

Tedaj se je znova zgodilo. Kot z drugim kamnom. Otrpnil sem, roke so mi zastale. Slišalo se je, kako je bobnel od stene do stene vse niže, videl sem, kako je vrv drgetala, kako se dolgo ni mogla umiriti, in ko sem pogledal v globino, se je bila petrolejka razpršila na koščke. Za hip sem

videl njegovo ozko, k steni stisnjeno postavo in zamižal, ko je pljusnil vame nečloveški krik.

Proti večeru bi mu bilo vode do roba škornjev. Kamen, ki je bil priletel nanj, je bil predrl vodno žilo. Od zgoraj sem lahko jasno razložil, kako se temno zrcalo veča in pogloblja. Vretina je debela kot rokav, bi dejal vodamojster, ki ga je bila voda dvignila dobrega pol metra. Vedel sem, da mu ni pomoči. Tudi, da mi ne bo treba kopati drugega vodnjaka.

Čez dobro uro smo spravili njegovo truplo iz vodnjaka. Sam sem se spustil ponj. To sem mu bil dolžan. Trije možje so stali ob vretenu. Vode se je nabralo za dober meter. Segala mi je do dimelj. S težavo sem spravil truplo v škaf, ki so ga spustili za mano. Še sreča, da je bil drobne rasti. Ko se je dvigal škaf nad mojo glavo in zakril rebro neba, sem imel občutek, da vlečejo kamen. Videl sem, kako ga je nosilo od stene do stene, kako se je nategovala in popuščala vrv, za hip sem zamižal, a ko sem odprl oči, mi je voda zlezla do popka. Pod nogami sem čutil njegovo rovnico in lopato. Prenevarno bi bilo, da bi se sklonil in ju pobral. Pustil sem ju na dnu.

Ko so me dvigali, je ponovno hušknila voda. Opazil sem droben vrtinec, ki je potoval k steni. Naglodal jo bo, da se bo sesula, sem si dejal, čez leto bo dno za kakšen meter, dva višje.

Mračilo se je že, ko sem potisnil njegov kolibri v skedenj. Nihče ne bo nikoli več vprašal zanj, niti zakaj ima voda stalen, morda preveč poudarjen okus po železu.

Danes je osmi dan, odkar kopljem svoj enaintrideseti vodnjak. Mali pri vretenu je štorast in okoren. Vendar mora biti dobričina. Kako le more dvigniti poln škaf laporja, ki ga prebijam že tretji dan. To je hudičev vodnjak. Pod laporjem je ponavadi plast mivke, pod mivko kamenje, pod njim znova lapor. Ali večje kamenje. Dva sva komajda spravila ven. Mali je še kilav, vendar dovolj žilav. Resno jemlje delo. Tudi pijačo mi redno pošilja dol. Tu je zatohlo in vroče. Nobenega zraka, le smrdeč petrolej. Zadušilo me bo. Samo da predrem ta ušivi lapor in spravim na plano ta kamen, ki se je bil zajedel kot klop. Pa prav zdaj, ko mi že diši po vodi. Jebemti, obiti ga nikakor ne morem, lahko le siloma predrem žilo. Takrat me lahko zalije. Saj ne more vendar biti tako velik kot prejšnji, lahko pa je bolj neubogljiv kot oba prejšnja skupaj, kakor temu rečemo zadnji kopači vodnjakov.

– Alo, mali, zavpijem, si že porinil moped v senco?